

Hverken unipolaritet eller multipolaritet, men et verdenssamfund af grundlæggende principper

Den 16. april 2023 (EIRNS) – Mens regeringer og ledere fra hele verden forbereder sig på enten at konfrontere eller at vige tilbage for det, der kunne blive menneskeheden's vigtigste tidspunkt for en beslutning, har det internationale Schiller Institut, bevæbnet med den fysiske økonom Lyndon LaRouches metode til videnskabelig opdagelse, brugt sin netop afsluttede to-dages konference, "Uden udvikling af alle nationer kan der ikke blive nogen varig fred på planeten", til med succes at stille fire store tænkeres værker – kardinal Nikolaus af Cusa, Gottfried Leibniz, Friedrich Schiller og LaRouche – til rådighed for de regeringer, ledere og borgere i en voksende, verdensomspændende "sindets republik". Repræsentanter for flere regeringer deltog i konferencen i adskillige timer, og udtrykte begejstret overraskelse over kvaliteten, niveauet og dybden af de stillede spørgsmål og den diskussion af løsningsforslag, de blev inddraget i. Uanset om det drejer sig om krig eller fred, velstand eller fattigdom, var behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur tilstrækkelig stærk til at give mulighed for banebrydende anvendelser af de mest dybtgående filosofiske begreber inden for de mest "praktiske" sammenhænge.

I sine indledende bemærkninger til søndagens fjerde panel på konferencen sagde ordstyrer og Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, der opsummerede konferencen indtil da: "Jeg synes, at diskussionen i alle tre paneler, men især i det sidste panel, gjorde det meget klart, at i betragtning af de ekstraordinære omstændigheder, som menneskeheden befinder sig i – det enorme pres – spørgsmålet om sult, fødevarer, behovet

for at holde økonomien funktionsdygtig – er det imidlertid ikke så let at finde en sammenhæng mellem alle disse forskellige interesser. Derfor mener jeg, at denne diskussion om de principper, som det nye paradigme skal bygges på, er yderst vigtig. Faktisk, da jeg tænkte over det i november sidste år, da jeg foreslog disse principper, stod det klart for mig, at det ikke ville være nok blot at opstille programmatisk punkter. Jeg tror, at disse programmatisk punkter på en måde er de letteste at blive enige om, for det er dét, som alle støder på: behovet for suverænitet, for uden suverænitet kan den enkelte ikke deltage i regeringen. Menneskehedens presserende behov for at overvinde sult og fattigdom, for at skabe et moderne sundhedssystem i alle lande, for at sikre adgang til universel uddannelse, for at oprette et kreditsystem, der kan finansiere alt dette, for at etablere den nødvendige infrastruktur på alle kontinenter til at håndtere den faktiske sikkerhedsarkitektur – alle disse forhold er vanskelige, men de kan håndteres, hvis man råder over mere grundlæggende filosofiske principper, som forskellige repræsentanter fra forskellige lande kan blive enige om. Jeg tror, at det er dét, som mangler mest af alt. Jeg har nemlig ikke observeret noget forum, der tager fat på spørgsmålet fra et videnskabeligt synspunkt for rent faktisk at løse det. Jeg mener, at Schiller Instituttet hér har en særlig rolle at udfylde.”

Mens de mange forslag til handling, som konferencen har fået forelagt, vil blive drøftet med henblik på gennemførelse i de kommende dage, vil den vigtigste nye faktor, som deltagerne, herunder talerne, skal overveje, være den udfordring, som alle forsamlede står over for, nemlig at erkende, at der ikke kan træffes et holdbart valg mellem “unipolaritet” og “multipolaritet”. Ved afslutningen af panel tre tilbød hovedtaleren Dennis Small panelet en slags åndelig øvelse:

“Der har allerede været mange diskussioner i løbet af denne konference om den multipolære verden som et alternativ til den

unipolære verden. Jeg vil derfor gerne efterlade jer med en provokerende tanke, som vil føre os videre til det næste panel. Lyndon LaRouche plejede at sige, at når man får valget mellem to alternativer, bør man vælge det tredje. Tanken om den unipolære verden svarer til Hobbes, det vil sige, at mennesket er et bæst. Man kan ikke stole på, at mennesket vil gøre andet end at dræbe sin nabo. Det er en krig mellem een overfor alle. Vi har brug for en Leviathan. Vi har brug for en unipolær verden. Vi har brug for nogen til at styre showet. "Modsætningen" til dette, til en multipolær verden, er Oplysningstidens idé, Rousseaus og Voltaires idé om en "social kontrakt". Den bygger på den samme idé, nemlig at mennesket i bund og grund er et dyr, og udelukkende véd hvad dets sanser fortæller det, men at man kan skabe fred ved hjælp af en slags social kontrakt mellem parterne. Hver gruppe får sit eget indflydelsesområde, og man lader det blive ved det, en social kontrakt. Dette er Voltaires idé om, at alle skal have lov til at dyrke deres egen have. Voltaire og Rousseau var faktisk i høj grad en del af den samme oplysnings-proces. Men Voltaire angreb en mere grundlæggende idé, som var Leibniz' idé. Folk vil vide fra hans "Candide", at det var et angreb på Leibniz' begreb, som hverken er en unipolær verden eller en multipolær verden. Det drejer sig om en anden definition af menneskets identitet. Det er Cusas idé,; det er idéen om, at den ene, menneskeheden, er vigtigst i forhold til de mange nationer, der suverænt udgør en *del* af den. Vores koncept for en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling skal tage springet fra en opdeling af en unipolær og en multipolær verden til en helt anden definition af, hvordan samfundet kan se ud."

Enten vil der nu blive opnået en harmoni af interesser gennem etableringen af en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling, og det i de nærmeste år, eller også vil der snart ikke være nogen overlevelsesmulighed for menneskeheden. Da flertallet af jordens befolkning i øvrigt ønsker det lykkelige udbytte af en varig overlevelse, er problemet på en måde pædagogisk. Hvordan kan man få folk til at gøre det, som de ønsker, men som de

ikke mener, at de er i stand til at opnå? Det er her, at det klassiske princip og metode for kreativitet, hvad enten den anvendes inden for drama, musik eller billedkunst, kan fjerne tragedien ved at opdage og afsløre, om ikke andet så blot underforstået, et nyt fysisk handlingsprincip, som aldrig tidligere er blevet prøvet eller skildret på denne unikke måde.

Jagten på lykke (en verdens-harmoni af interesser) gennem en bevidst forøgelse af den potentielle relative befolkningstæthed af jordens menneskelige befolkning gennem videnskabelige og teknologiske fremskridt kan være den samlede mission for et nyt organiseret fællesskab af principper, der vil danne grundlag for det, som Franklin Delano Roosevelt ønskede for verden ved afslutningen af Anden Verdenskrig, og som skulle være udformet til De Forenede Nationer. Den post-koloniale reorganisering af dette FN-organ; den retfærdige omstrukturering af det internationale monetære system; genindførelsen af Glass/Steagall-adskillelsen mellem menneskelig og zombie-bankvirksomhed; revolutionen, ikke i militære anliggender, men inden for lægevidenskab og universel sundhedspleje; og anerkendelsen af det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Sundhedsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ som værende i menneskehedens interesse, og derfor i alle nationers interesse, er den mission, som LaRouche kvalificerede sine medarbejdere til, og som hans medarbejdere nu bør kvalificere verden til.